

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Apologia pro iis qui Mercede conducti serviunt

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

ὅ πόποι οἷον θένον θεῖς βροτῶν ἀπώωνται.
 ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακὰ ἰμμεδραῖ, οἱ δὲ εὐωρεῖ
 σφῆσιν ἀπεδ' ἀλίθου ἕως κέρον ἀλγῆ ἔχουσιν. id est.
 Proh Dij, vt homines accusant Deos.
 Nam ex nobis dicunt existere mala; at ipsi
 Sua prauitate præter fatum sustinent mala.

Mercurius in Aeschyli Promethea non dissimilem proculis sententiam sub finem.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ

ἧ ἐπι μισθῷ οὐκ ὄντος.
 τῶν.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟ

υῖς qui mercede condu-
 cti seruimus.

Petro Mosellano interprete

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Hæc apologia est non in genere omnium eorum qui mercede cōducti seruiunt, sed libri seu orationis superioris propriè, & auctoris ipsius Luciani. Nam post scriptū illud editū, senior iam in aulā atq; familiā Cæsaris sese cōtulerat, & cōditionē procuratoris (vt videtur) principis in Aegypto acceperat, vt infra ex ipsa quoque oratione patet. Hoc igitur factū suū, q̄a cū superiore scripto profus pugnare videtur, defendit: primū à diuisione seu diuersitate conditionū, q̄ lōgè alia res si principi operā suam locare, q̄ apud diuitē aliquē priuatū seruire. Deinde q̄ non omnes mercenarios miseros dixerit, sed solūm eos q̄ prætextu doctrinæ & literarū seruiant; se verò alio pacto mercedē accipere q̄ illos, nempe cū p̄ter salarium ingens. etiā in magna existimatione viuat, publicisq; rebus procurandis præstitutus, tam certā quoq; spem totius alicuius prouinciæ, aut regni aliquando administrandi, propositā habet. Deniq; q̄ cū nemo quicquam ferè gratis faciat, & tamen bonū virum conueniat certo alicui operi intētū esse, neq; ignaui ter ferari, neq; ipse adhuc dum eō perfectionis venerit, vt omnem mercedem aut honorē profus cōtemnere queat. Atq; huic defensionī præmittit Sabini (eius ad quem scribit) accusationem per prosopepceiam, qua se ipsum fingit ab illo gtaui ter accusari, vt qui supra quidem de seruitute a-
 pud di-

puđ diuites, optime atq; vtilissime scripserit: nunc autem contrā, quasi mutata sententia, idem vitæ genus ingreſſus sit, perinde quasi aliud lingua sonare voluerit, aliud animo senserit, exaggerata hac vitæ scriptorumq; diuersitate ac repugnantia, multis varijsq; tum similibus, tum exemplis. Exorditur autem per præoccupationem à simulatione admirationis, quam & ipsam à circumstantijs ætatis & causæ amplificat.

Π Ἀλα σκοπῶ πῶς ἐμαυτῷ, ὃ καλεῖ Σαβίνε, ἀτινὰς ἑὶ ἀνὸς ἐξ ἐπιπέδου ἢ ἀπὸ ἄνω, ἀναγινῶντι ἑμῶν τὸ περιττῶν μισθῶ σὺ νότων βιβλίων. ὅτι μὴ γὰρ ἐκ ἀγλαοῦ διέξῆας αὐτὸ, ἢ πέφυκε μοι πρόθετον· ἀλλὰ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσι, ἀπὸ οὗ ἐλέγχετο, ταῦτα νῦν ἐφάρμοθον ἡμῶν τοῖς ἀνηννοσμήοις. ἂ τοίνυν μὴ κακῶς ἐγὼ μαυρίκω. Δοκῶ μοι ἀκούσθαι ἂν λέγουσιν ὅτι τίς αὐτὸς ταῦτα γέγραφε καὶ κατήγοράν ὄντα δεινὸν κατὰ τῷ τοιοῦτε βίβ διέξελθῶν, ἔπατα πάντων ἐκλαδομῶν, ὁ δὲ ἄλλος, φησὶ, μεταπετόν, ἢ αὐτὸς αὐτῷ φέρων ἐς δολέαν ὅτι πεφραῖν ἢ περὶ δολέαν ἔνυκ; βίβταμ ἰνέσσει, postea tamen omnium oblitus, velut testula, ^b quod aiunt transmutata, sua sponte in seruitutem manifestariam ad eum & illustrem se ipse coniecit.

I Amdudum^a apud me ipse cogito, præclare Sabine, quæ tibi nostrū de ijs qui mercede conducti seruiunt; libellum legenti verisimile est in mentem venisse, quæq; credibile est dixisse. Nam quòd in eo legendo risum nō tenueris, mihi vel in primis constet. Sed quæ inter legendum ad singula à te subinde sunt obiecta, ea nunc nostris à te iam lectis conor accommodare. Quas re si non frustra diuinans di artem didici, audire mihi videor te sic tecum submurmurantem: Equis hic tandem est, qui cum hæc ipse scripserit, & graui adeò accusatione aulicam

Quo

πόσοι Μίδα καὶ Κροῖσοι, καὶ
 Παῖσολοὶ ὄλοισι πρὸς αὐ-
 τὸν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν ἐκ ποσίδων
 φιλῶν καὶ σωτηρίων Ελευ-
 θείων, πρὸς αὐτῶν δὲ ἴσθι ὡς
 Αἰακῶ ἡρόδοτον, καὶ μιν οὐκ
 χιτ' ἔτιρον ποσὶ ἐν τῷ πορ-
 θμῷ ἔχοντα, παρέχοντα αὐ-
 τῷ ἐλευθερίαν καὶ φέρουσα, καθάπερ
 ἔστιν ἡ κλοῖα τινὶ χρυσῷ ἢ αὐχί-
 να δ' ἐθροῦ, οἷα δὲ τὸ τρυφάν-
 των πλοσίων τὰ σφίγια, καὶ
 τὰ κεράλια, ποτὴν γὰρ ἢ ὄστ-
 ρωνία τ' νῦν βίβη πρὸς τὸ συ-
 γράμμα, καὶ τὸ ἀνω τῷ πο-
 ταμῷ χωρεῖν, καὶ ἀντὶσφρα-
 τὰ πάντα, καὶ πάλιν φέρειν,
 πρὸς τὸ χέρον, τὸτ' ἄρ' ἐμ-
 ὄχ' ἡπὲρ Εὐχρύς, μὰ Δί' ὅδ' ὕ-
 πὲρ των ἐπ' Ἰνίῳ ἡρομένω,
 ἀπ' ἔργω ἀνατριπομένων τ'
 λόγων, καθὼς πρότερον ἔ-
 ρησεν Διοκουῶταρ, ταῦτα μὲν
 πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ἄκός, λέει
 ἀκλόβοι ἐπάξας δὲ ἴσως καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλί-
 τισ

nā placandæ gratiâ p̄ Iouem, neq̄ eorum quæ apud Ilium ge-
 sta sunt, nomine: sed quòd verba quæ ante probè dici sunt vi-
 sa, nunc ipso auctoris opere subuertantur. Hæc sanè te verissi-
 mile est tecum dixisse. Nec pigebit forsan te & ad inepsum
 A eius

παρασκευῆ δ' ἐμὴν, ἢ ἡ ἴσως
 εἰα ποτὴν, ἢ ἰμπερία τ' ἔπραξε
 μάτων, ἢ ὅτι ἔκαστα ἔφωσ' ἐπέ
 γλυ, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χεῖρι
 μα πᾶσι μὲν, καὶ μάλιστα τοῖς
 πεπαιδωμένοις, ὡς μὲν ἔπ' ἀπ
 ρουσίας σφᾶς αὐτὸς εἰς δ' ὁμείων
 ἠπάροισιν, ἐπὶ δὲ ἡ μετ' ἄλλοις
 βελτίω ταῦτ' ἔπ' ἔπ' ἔπ' ἔπ'
 Ἐλθὼν εἰαρ μακρὰ χαίρειν
 ἔπ' ἔπ', ἡ γὰρ ὁμοίως τὸ ἀγνοῦντατον
 ἔκαστον ἰαμβέον, ὅπῃ τὸ κέρ
 εῖ, παραφθορῶν δ' ὁμοίως.
 ἔρα ὅπως μὴ δᾶς ἔτι ἀκούσῃ
 ταῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτὸ,
 ἐπὶ δὲ μὴ δ' ἀπὸ παρασχῆς τ'
 τ' παρόντα βιβλίον ὁρώντων,
 ἐπελθὼν τὰ γυγραμμένα, ὡς
 δ' Ἐρμῆ ὡς χρομῶν καὶ τ' ἀκν.
 ποότων πρότερον ποσὶν ἡ
 εἰω κατασκευάσαι, ἢ δόξας
 ὡς τ' Κορινθίους μύθους ταυτὸν τ'
 πιπονηθῆναι, ματ' ἂν σαυτ' ὁ Βελ
 λροφόντης γυγραφὸς τὸ βι
 δν, ne cuiquam ex ijs, qui presentem vite tuae statum no
 runt, tua scripta legenda exhibeas. Ad haec feceris opera
 precium, si h' à Mercurio illo inferorum legato, votis impe
 eres, quò is omnium aures, qui antè de hoc libello quippiam
 audierunt, obliuionis fonte aspergat. Alioqui simile quid
 dam tibi accidet, quod iuxta i fabulā illam Corinthiam Belle
 rophonii. Vt enim ille literas in suā perniciem tulit, ita tu li

quòd ipse dictionis tuae co
 lor culpa caret, & narratio
 planè est varia, miràq; est re
 rù experientia: maximā quoq;
 habet gratiam, quòd omnia à
 te nō scūtē solū, sed & diluci
 dè recensentur. & super omnia
 verò est, quòd quæ scripsisti,
 vtilia sunt cūm omnib; tū ma
 ximè eruditis, videlicet ne p
 verū inficitia in seruitutē post
 hac sese conijctant. At cū iam
 sententia planè in diuersum
 mutata, aulicā hanc viuendī
 rationē præstare staueris, &
 libertati longum valere dixe
 ris, tum iambicū illud seruire
 nimis, & generoso animo in
 dignū, sumpseris imitatione
 exprimendū (Vbi est lucrum,
 natura adacta seruiet) viden
 dum tibi erit, ne quispiā te id
 libelli legentem sorte auscu
 tet: imò summa ope curan
 dum, ne cuiquam ex ijs, qui presentem vite tuae statum no
 runt, tua scripta legenda exhibeas. Ad haec feceris opera
 precium, si h' à Mercurio illo inferorum legato, votis impe
 eres, quò is omnium aures, qui antè de hoc libello quippiam
 audierunt, obliuionis fonte aspergat. Alioqui simile quid
 dam tibi accidet, quod iuxta i fabulā illam Corinthiam Belle
 rophonii. Vt enim ille literas in suā perniciem tulit, ita tu li

βιβλίον, μὰ θεῶν ἢ τίς ἐξ ὀρθῶ τῶν
 ἀπλογίαν ἢ τις ἀνδρῶν ὀρθῶ-
 πός ἐστι γένος πῶς τὸς καθήγο-
 ρῶντας, ἢ μάλιστ' ἢ σου γί-
 λωσι αὐτὸ ποιῶσιν, ἢ παύ-
 λω μὲν τὰ γυγραμμένα, ἢ τῶν
 ἐν αὐτοῖς ἐκινουμένων, αὐτὸν
 δὲ τὴν συγγραφῆς δολοφύλαξ ὁ-
 ρῶνται, καὶ ἐκούσας ἢ ποτὶ θέντα
 τὰ γῆρ' ἀνδρῶν λήγουσιν, ἢ λήγουσιν
 ἢ τοῖς ἀπὸ τῶν γένος ἀνδρῶν
 τὸ βιβλίον, ἢ σὲ τὸν λοιοίδην
 ἀποτέλλεις πῶς τοῖς ἀγάλλοις.
 ἢ ἔπειρ' ὀρθῶν, ὅμοια σὲ ὡς
 Σαλαῖθ' ὀρθῶν, ὅς σικρότα-
 τον λατὰ μοιχῶν τοῖς Κρο-
 τωσιάταις νόμον θεῖς, καὶ θα-
 μαζόμην ὅτι ἐπ' αὐτῶ, μετὰ
 μικρὸν αὐτὸς ἰσάων μοιχῶν
 τοῦ ἀδελφῶ τῶν ζυμῶνα. πε-
 ρὶ πόδα τοῖνων ἢ σὲ τὸν Σά-
 λαθον ἰκένον φάσι τις ἀν-
 μαθῶν δὲ πολλὴν μετρίωταρ
 ἰκάνῃ, ἔρωτι μὲν ἀλῶς, ὡς ἰ-
 φασκῶν ἀπλογίαν, ἢ ἰκάνῃ
 μάλα ἐν ψύχῳ, ἐς τὸ πῦρ ἀν-
 λόμην.

quod illius factum non paulò est tolerabilius, qui quod fe-
 cit (ut & ipse dum causam diceret, fatebatur) amore captus
 fecit: & voluntarius, nihil reluctans, in ignem animo magno
 insilii:

brū aduersum te ipse scripsi-
 sti. Quod ad me attinet, qua
 defensionis facie, salie aqua
 aduersum accusatores vii
 possis, non video, præsertim
 si actionem suã nonnihil io-
 cis & ridiculis condiant: ni-
 mirū ut scripta tua, atq; item
 libertatem, quam præ se fe-
 rūt, laudent: te verò scripto-
 rem seruientem videant, &
 sponse tua collū iugo subden-
 zem. Itaque non iniuria age-
 rent, si libellum ipsum vel al-
 teri, generosiori scilicet asse-
 rerent, te verò interim velut
 graculū alienis exultare plu-
 mis: vel si tuus esset, similem
 quidem tuam esse causam di-
 cerent Salæthi illius iudicio,
 qui cū contra adulteros le-
 gem durissimam Crotoniatis
 iulisset, & per hoc multis
 admirationi esset, paulò post
 cum fratris sui vxore in adul-
 terio fuit deprehensus. k. Qua-
 re non inepti quispiam te Sa-
 lethum illum diceret, nisi

των ἐπί θεῶ, ἀπ' οἱ μὲν τοῖς
 τραγικοῖς ἰσχυραῖς ἀκασ-
 σιν, οἱ καὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Α-
 γαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ
 Κρέων, ἢ αὐτὸς Ηρακλῆς ἀ-
 σιν, ἢ ξω ζῶων ἢ Αἰσίδου-
 μος, ἀπ' οἱ μὲν τὰ πρῶτα
 πῖα, γίγνουσι παμίδοι τρα-
 γαδοῦτων, ἐκπίπλουσι καὶ
 συλλέγουσι, εἰδοτε δὲ μασι-
 γῶν οἱ τινὲς αὐτῶν, ὡς ἀρ-
 τῶ θεάτρῳ δοκῆ. ἀποὶ δὲ τὸ π
 πρὸς τὴν σκηνὴν οἱ φῶσον-
 σιν, ὅν Κλεοπάτρα τῆ σάνυ
 φασὶ ἔχει. ἐκείνου γὰρ δι-
 δαχθέντα τῆς μὲν δρχήθου
 πάνυ κοσμίως καὶ ἐμμελῶς,
 καὶ ἐπιπολὸν θαυμάσιον μέ-
 νοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ
 πρὸς τὴν φωνήν, καὶ τοῖς
 ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγχε-
 ρον ὑμνήσαν, ἐπὶ δὲ εἰ-
 σιν ἰσχυράς, οἶμα, ἢ ἀμν-
 γλαδον πορράκει μῦθου, μα-
 κρὰ χάρειν φράσιν τοῖς αὐ-
 τοῖς καὶ ἑνθμοῖς καὶ ὀρχήμασι
 σωμαρπῶντα καταπράγειν,
 ἀπ' οἱ μὲν τὰ πρῶτα, μάθον δὲ σω-
 τεῖσιν

uis suppetunt. ^m Nempe a-
 lij similem te facient Tragi-
 cis actoribus, quorum quis-
 que in seena quidem est vel
 Agamemnon, vel Creon, vel
 etiam Hercules ipse: foris
 autem depositis personis fiūt
 Polus aut Aristodemus. scis
 licet ad agēdas fabulas mer-
 eede conducti: qui ut visum
 fuerit spectatori, iam eijcun-
 tur, iam exhibitantur, inte-
 rim aliqui et flagris eadun-
 tur. Porro alij idem tibi con-
 tigitisse dicent quod simia,
 quam magna illa et celebris
 Aegypti regina Cleopatra
 habuisse dicitur. Ea enim sal-
 tationum genera probe edo-
 cta, cum aliquandiu cōposi-
 tō modulateq; nō sine magna
 spectātium admiratione sal-
 tantis habitum exhibuisset,
 ac decorum seruasset, iamq;
 Hymenaeum voce ac cytha-
 ra canentibus respondisset,
 postea quā carycāsne an-
 nucem nescio, procul iacen-
 tem conspexisset, persona
 abiecta, imō praestinatione discerpta, modulis et saltatio-
 nibus longūm valere iussit, nucem verò correptam arro-
 dere

τεύλαντα τὸ πρόσωπον, καὶ οὐ
 βίνω, φᾶν ἄρ, ἕχ ἔποκλις,
 ἀλλὰ ποιητὴς τῶν λακίσων,
 καὶ νομοθέτης γνόμῃ. ὅ, ἐπὶ
 ταυτησί τ' ἰσχάδ' παραφα
 υείσης, κλέχθης πίθηκ' ὄρ,
 καὶ ἀπ' ἄκρου χείλος φιλοβ-
 φῶν, καὶ ἔτρα μὲν λαβδωρ ἐ-
 εὶ φρεσίη, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς
 εἰκότως, ἄρ τινα ἐπὶ σὸ ἄπειρ,
 ὅτι ἀλίγης, καὶ ἐφ' οἷς ἴπασ
 νῆσθαι ἀξιοῖς, χέλιε μὲν σου
 ἐδίηεν, ἕπερ ἄλλω δὲ ἀρχμῶ-
 ἔρ κατακλίποι. τοιγαρῶν
 παρὰ πόδας ὄθως ἐτίθεσ δὲ
 κλω, προπιῶς μὲν θρασυά-
 ρη. ὅ, πρὸς τὰς ἀνθρώπων
 χρείας, μὴ ἀ μικρὸν ἴμονος
 καὶ ἐπὶ κέρυξιν ἐξομοσάμην. ὅ
 τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἴωκα ἢ Αζ
 θράσεα τότε κατόπιη ἐφ' ἴω-
 σά τοι ὀδοκίμῶν. ἐφ' οἷς λα
 τηγόμεν τῶν ἄλλων, καταγε-
 λᾶν, ὡς ἄρ θείος εἰδῶ τὴν μὲν
 νοσᾶν τοῖς τὰ ὁμοία μὴ αὐθ-
 ἴω

Adrasteamiam tum tibi à tergo asistentem, ea quibus tu
 partim te ipse venditabas, partim alios incusabas, egre-
 gie risisse : quippe quæ, dea cū sit, non ignorari suus
 rum ut ὅ ipse mutata sententiā in simile vitæ genus transi-
 res, I tum quod non prius in tuū ipsius sinum insueris, quam

dere capit. Non aliter ὅ
 tu non histrio quispiam, sed
 ipse pulcherrimarum rerum
 autor, ὅ velut legumlator,
 ostenso alterius vitæ splen-
 dore quasi nuce quadam, te
 ipse simiam esse prodidisti,
 ut qui ἢ summis tantūm la-
 bīs sis philosophus. qui ἔξ ni-
 hil quidem veritus infero-
 rū portas, alia quidem men-
 te occultes, alia verò lingua
 depromas : ut non immeris
 id quis de te di eret, quæ scri-
 bas, quibus ἔ te vendites, ea
 labra quidem tua rigasse, pa-
 latum autem interius aridū
 reliquisse. Quamobrem sta-
 tim ὀ ante pedes quoque vla-
 tricem pœnam sensisti, qui
 cum antè audacia procaci
 humanarum rerum necesi-
 tatibus insultaris, ipse tamen
 haud ita multò post liber-
 ratem velut sub præconibus
 abiuraris. P Atqui apparet

πλὴν, καὶ ὅτι οὐκ ἄς τὸν κή-
 πορ πῦθεσ πρότερον, ἡ-
 ξίους λατῆγορῶν τῶν δε-
 ποικίλας τινὰς τύχας τοιαύ-
 τα πρᾶπτεν ἑποφόντον.
 εἰ γοῶ ἑποθοίτο τις ἑδ λό-
 γω τῶν Διοχίλιω, μιτὰ πλὴν
 κατὰ ἑδ Τιμάρχου λατῆγο-
 εἰαρ, αὐτὸν ἀπῶνα, καὶ φω-
 ραθλίω τὰ ὁμοία πάσχον-
 τα, πόσον ἄρ οἶε παρὰ τῶν
 ὁρόντων γρηθεῖα τὸν χιλαε-
 τα, εἰ Τιμάρχου μὲν ὄθλωνε
 ἐπὶ τοῖς λαθ' ὄραρ ἡμαρτη-
 μοῖσι, αὐτὸς δὲ γέρωρ ἡδῆ,
 τοιαύτα] ἄς ἑαυτὸν παρλω-
 μεθ: τὸ δὲ ὄθον ἑκένω ἑδ παρ-
 μακοπάλη ἑοικας, ὅς ἀρ κη-
 ρύπτερ Βυχὸς φάρμακον, καὶ
 αὐτὶκα πάσχερ τὸς πάσχον-
 τας ἑπιχρόμῃ, αὐτὸς μι-
 ταξὺ σπάρμῃ, ἑδ Βυχὸς ἑ-
 φάνετο. ταῦτα μὲν ἡ τοιαῦτα
 ποσὰ ἑτέρα ἑποίησ ἄρ, οἶος
 σὺ λατῆγορῶν ἑρ ὄτας ἀμφι-
 λαφῆπῃ ἑποθεσ, καὶ μυελας
 τὰς ἀφορμάς παρζχομῆς,
 ἑδ ἡδῆ σιοπῶ λῶ τινα, καὶ
 πρᾶπα=

eos accusares, qui ob va-
 rias fortunæ vicissitudines
 eiusmodi facere sument.
 Iam si quis verbi gratia Ae-
 schinem post gravem illam
 orationem, qua Timarchum
 accusavit, fingat ipsum in
 idem incidisse scelus, ac per
 hoc in simile crimen voca-
 tum: quantum quaeso hinc
 spectantium risus fuerat fu-
 turus, quod Timarchum
 quidem eius peccati gratia,
 ad quod hominem aetas ul-
 lit, graviter incessit, ipse
 verò iam senex eadem in
 sese commisit. Denique si
 milis videris illi pharmaco-
 pola, qui cum remedium
 contra iusum venditaret,
 qui eo vterentur, eos
 statim eo malo liberari pol-
 liceretur: miser tamen ipse
 eius morbi vehementia in-
 terim concuti cernebatur.
 Haec atque id genus alia
 quispiam accusando tibi
 objeceret, praesertim in hac
 materia adeò copiosa, quae
 quae mille ansas aduersa
 viam

ἄπο μοι πρὸς τὴν ἀπλοχί-
 αρ, ἀρ' ἂν μοι κράτιστον ἔθελον
 κακίσαντα, καὶ τὰ νῦν ἐπι-
 στήσαντα, ἢ ἀδικεῖν ἐκ ἀνδ-
 ρείων, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκένω
 ἀπλοχίαν καὶ ἀφύπνῃ; λέγω
 δὲ τὴν τύχην ἢ μοῖραν καὶ ἐν-
 μαρμένω, ἢ παρὰ τὴν ἐθὺν συ-
 γνώμην ἔχαρ μοι τοὺς ἐπιτι-
 μίαντας, ἢ ἴδοντας ὡς ἕδνός
 ἡμῶν κείνοι, ἀπ' ἰσθ' τινος
 κρείσσονος, μᾶλλον δὲ μᾶλλον
 προσημένω ἀγόμεθα, οὐχ
 ἐκόντες, ἀπ' ἀναίτιοι πάντες
 πασιρ' ὄντες, ἀ ἀρ' ἀνδρῶν, ἢ
 ποιδρῶν, ἢ τοῦτ' ἔμ κομιδῆ
 ἐδιωκόμεν, καὶ οὐδ' ἀν' αὐτῶν
 ὁ Φιλότης, ἀνάσχοις τοιαύ-
 τῶν ἀπλοχίαν προσημένω ἢ
 ἢ σὺν ἡγορῶν ἢ ὀμφορῶν
 ραλαμδάνωσα, καὶ τὰ ἐκένω
 ἔπ' ἄφωδόντα, Μοῖραν δὲ
 ἢ τινὰ φημι πεφυμένω ἀν-
 θεράπων ἔμ ἢ τὸ Γαυόμεν.
 ἐπύχσε λίνα, ὅτι μιν τέκε μή
 τυρ. ἢ ἢ

eifimus) huiusmodi excusationis obtentu me sinas elabi, etiā
 si patronum habeam Flomerium, eiusq; carmina hæc decanti:
 Fatorum nexus fugisse, haud dixero quenquam.

Tum illud:

Filium Parca dedit nascenti matri ab aluo!

A 5

Itaque

viam expurgandi mei apud
 te inuenire queam. Num
 ergo optimum fuerit, ut me
 ad malū hoc mea voluntate
 coactum confitear, dorsum
 verberaturo aduertā, impro-
 bitatem non negem, sed ad
 communem illam excusandī
 rationem confugiam, nimi-
 rum fortune fauicq; ineuita-
 bilem necessitatem meo fa-
 cto prætexens? Atque inte-
 rim ab obiurgantibus veniā
 deprecet, ob id spero nostræ
 cause æquioribus, quod non
 ignorēt quā nihil sit in no-
 stra ipsorum manu, quodūc
 potētoris alicuius numinis,
 Fortune scilicet aut Fati ar-
 bitrio, vel contra nostrā vo-
 luntatem impellimur, adeo
 ut crimen nullum in nos hæ-
 reat, quantumvis aliquid vel
 dicamus vel faciamus. Aut
 hæc rīa nimis est vulgaris, ve-
 ne tu quidem (quanquā ami-

τυρ, ἢ δὲ τοῦτον ἀφ' ἑστέων τὸν
 λόγον, ὡς ἐπ' ἅνυ ἀξιοπίστον.
 ἐκείνο λέγοιμι, μὴ τὸ ἔξω
 μῶτον, μὴ τὸ ἄλλο τι τινὸς
 ἐλπίδος τοιαύτης διηλασθῆς,
 ἡποσώωαι τὴν παροῦσαν συ-
 νουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνουσιν,
 καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοι-
 ας τοῦ ἀνδρὸς βαυμάσας, ἐ-
 θελήσασα κοινωῆσασα πράξεων
 τοῦ τοιοῦτου, δίδουκα μὴ πρὸς
 τῆ ἐπιφρομένη κατηγορία
 ἀολακείας αὐτίαν προσλα-
 βῶν, κἄτα ἐνείκωμαι ἕλω,
 φασίην, ἐκκρούων τὸν ἥλον.
 καὶ μέγιστον γὰρ τὸν ἀμικρότε-
 ρον ὅσῃ κολακεία τ' ἄλλων
 ἀπέκλυτων κακῶν τὸ δειλοπρε-
 πῆστατον ἔστω, καὶ ταύτην χεῖ-
 ριστον νύοιμαι. τί οὐκ ἄλλο,
 εἰ μὴ ταῦτα, μὴ τὸ ἐκείνα λέ-
 γασιν δοκῆ, ἡπολοπόρ δειρ, ἢ
 ὁμολοῦσιν μὴ δὲ ἐν ὄντι εἰ-
 πῆν ἔχασιν; μία μοι ἴσως ἐκεί-
 νῃ ἀγκυρα ἐστὶ ἀβροχος, ὁ δὲ
 φρεσὶ τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον
 ἢ μὴ τὸ δῶρον τὴν πῆνιαν, πᾶν
 τα ποίησιν

in aquam nondum demisimus, videlicet senectutem no-
 stram ac morbum in miserationem vocare, pariterque pau-
 peritatem causari, quæ ut evitari queat, hominem nihil

non

Itaque si hac ratione tan-
 quam parum proba neq; fi-
 de digna posthabita, illud
 dicerem, neque pecuniæ cau-
 sa, neque spe aliqua alia in-
 scatum me, præsentem ser-
 vilitatem ferre, sed ipsius
 principis prudentiam, forti-
 tudinem & magnanimi-
 tatem admiratum, rebus eius
 interesse voluisse: hic ve-
 reor ne ad prioris criminis
 invidiam, adulationis quos
 que nota accedat, videar-
 que, quod aiunt, clauum cla-
 uo pellere. & crimen minus
 maiori velle obscurare, qua-
 tenus adulatio malorum om-
 nium & maximè est servile,
 & ob hoc pessimum cense-
 tur. Quid ergo, si neq; hæc
 neque illa videntur dicenda,
 nobis restat, nisi ut ingenuè
 fateamur, nihil nobis esse sin-
 cerum ac sanum, quo dem-
 ceptum vitium nostrum pallie-
 mus. Vna forsitan anchora
 ad hoc nobis superest, quam

τὰ ποιῆν ἢ πάσχαρ ἀναπέ-
 θουσαρ, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτῶν.
 καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἐκ ἀκαρορ
 ἴσως καὶ πῶ τῷ Ἐδελπίδῳ Μή-
 λασαρ παρακαλέσαι, παρα-
 βοῦσαρ ἐπέρ ἑπὲρ ἐμοῦ ἐκῆ-
 να τὰ ἰαμβεία, μικρόρ αὐτὰ
 παραδύσασαρ. Καὶ μανθά-
 να μὲρ οἶα θῆῶρ μέλω κακὰ,
 Πηνία δὲ ἑρέσσων τῶν ἐμῶρ
 θελομάτων. τὸ μὲρ γὰρ τῷ
 Θεόγνιδῳ καὶ ἐγὼ μὴ λέ-
 γω, τίς ἐν οἴδῳ, ἐκ ἀπαξίτη-
 τας καὶ ἴς βαθυῦτα πόντορ
 σφῆς αὐτὸς ῥίπται, καὶ κατὰ
 κρημνῶρ γυλιθιάτων, ἢ μέλ-
 λοι τίς οὔτος ἀρδύσῃ τῶν
 πηνίαν; ταῦτα μὲρ ἐν δο-
 κῆ, ἃ τίς ἄρ ὡς ἐν τοιοῦτῳ
 ἀπλογῆσαοθαι ἔχοι, οὐ πᾶ-
 ρυ ἀπρόσπορ ἔκασον αὐτῶν.
 οὐ δὲ μοι θάρσῃ, ὃ ἴταρ, ὡς
 οὐδὲνι τούτων ἐμοῦ χευσ-
 μίνον. μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε
 λιμὸς κατάνδοι τῷ Ἄργος, ὡς
 πῶ κοίλω Ἀραβίω σπέρην
 ἐπιχάρῃ. οὐδὲ ἡμᾶς οὔτω πῆ-
 ρητῶν ἐνλόγον ἀπλογῆας, ὡς
 ἔν'

ergere poterit Argiuos, ut de caua Arabia serenda cogitent:
 neque ipsi nos iusta adeo excusatione destituenmur vnquam, ve
 si quando

non tum facere tum pati
 persuadet. Quod loco non
 intempestiuum fuerit, Me-
 deā illam quæ est apud Euz-
 ripidem, in auxilium aduo-
 care, quæ huc progressa,
 Iambica illa non nihil huc
 detorta, pro me tibi occinat:
 Haud nescio quàm sint ma-
 la hæc quæ nunc paro, Sed
 mētis imperio reclamation pau-
 peries. Nam illud x Theo-
 gmidis quis ignorat, tamesi
 nullus citem: Non vitio da-
 ri, si quis se ipse vel in pro-
 fundū mare demergat, vel è
 rupe præcipitet, modò y pau-
 pertatis onus hoc pacto ex-
 cutiat? Hæc ferè sunt quæ
 quis in eiusmodi causa pro
 se dicere posset, etiamsi ni-
 hil eorum admodum deco-
 ram gerat personam. z Tu
 τὸ, ὁ amice, quantum ad
 me atinet, bono animo es,
 quandoquidem in mea defen-
 sione id genus auxilijs nul-
 lis sum vsurus. Neque enim
 spero, tanta fames vnquam

ἢ ἀπειρίας τὰ τοιαῦτα κρη-
 σφύγῃς πρὸς τὴν κατηγορίαν
 κρησφύγῃς, ἀλλὰ μοι ἐκείνου
 νόμου, ὡς ἀμύτου τὰ τοι-
 αῦτα ἀφ' ἑρμῆ, ἵς οἰκίαν τινὸς
 πλουσίου ἐπιμύθεον παρελ-
 θούτα, δουλεύειν καὶ ἀνέχει-
 ῃ, ὅσα μοι φησὶ τὸ βιβλίον,
 καὶ δημοσίᾳ πράττουσά τι τῶν
 κοινῶν, καὶ ἵς δυνάμιν πο-
 λιτευόμενον, ἐπὶ τῶν παρὰ
 βασιλικῆς μεθοφορέν, διελ-
 θῶν δὴ καὶ ἰδίᾳ κατὰ χάσιν ἐκεί-
 νου, οὐκ ἐπιτρέψαις ἢ τὸ
 τῶν Μουσικῶν δὴ τοῦτο, ἵς
 ἀφ' ἑρμῆ τὸ γράμμα, καὶ
 τοσοῦτον ἐπιμύθεον ἀμύτοις
 τοὺς βίους, ὅσον μὲν δὴ
 ἀργύρω, χαλκῶ καὶ χρυσῶ, καὶ
 ἀνέμων ῥόδῳ, καὶ ἀνθρώ-
 πῳ πῶν καὶ μὲν δὴ
 δὴ καὶ ἐκείνῳ ἀνταῖον, καὶ τὸ
 ἢ ἄλλῳ τὰ πᾶσι, τὸ ἢ πρᾶ-
 γμα ἀποκόλλω καὶ τὴν ἀφ-
 φανίαν, ἐκείνῳ ἢ δὴ ἀφ' ἑρμῆ
 φησὶ, καὶ ἵς πολλὴν ἀργύρου.
 τῶν καὶ οἰκοπερίων ἀφ' ἑρμῆ
 οἱ ἐπὶ

eidii utrobi que, ut alteri sit parendum. Ceterum in ipsa ne-
 gocij ratione in gens est dissonantia: quandoquidem illic ser-
 vitiis est manifesta, & qui illorum conditionem accipiunt

emptiis

si quando accusemur, eius-
 modi latebras querere cog-
 mur. A Quin illud mihi con-
 sidera, quam magno hæc in-
 ter sese discrimine distent,
 videlicet in præditiis alicu-
 ius familiam adscripium,
 seruire seruitutem, eaq̃ om-
 nia perferre, quæ libellus il-
 le meus recenset: & publicè
 rem populi tractantem, ac
 pro virili temp. administran-
 tem. hoc nomine ab Impera-
 tore salarium accipere. Age
 contemplare hæc, & utrun-
 que per se ac seorsim perpens-
 de: reperies certè res ipsas,
 iuxta illud Musicorum pro-
 uerbum, B dis ἀφ' ἑρμῆ
 hoc est, longissimo interuallo
 inter se disidere: tum duas
 has vitæ rationes tantum in-
 ter se conuenire, quantum est
 affinitatis plumbo cum ar-
 geto, æri cum auro, anemo-
 ne cum rosa homini cum si-
 mia. Siquidem ut illic, ita &
 hic merces accipitur: & ac-

οὐκ ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ πρῶτον.
 οἷζ τὰ κοινὰ ἑξ ἑαυτῶν ἔχον-
 τιν, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν
 ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς ἰσχυροῦς
 παρέχοντες, οὐκ ἄρ' ἀπότως
 ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβά-
 λουτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ
 κοινωνίαν τῆς κατηγορίας
 καθ' ἑκαστὸν, ἐπεὶ ἐκ ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς
 τοιαύτας περὶ σφᾶς καὶ οὐ-
 τε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτρο-
 πούντων, οὐδ' οἱ τὰς πό-
 λεις ἀρμόλιοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 φάλαγγας ἢ στρατόπεδα ὅλα
 ἰσχυροῦς, ὁρθῶς κοινί-
 σουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐ-
 τῶν ὡς ἔργον πρόσβιβον, ἀπὸ
 οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἴμου, καὶ ἀνα-
 τρέψαν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτι-
 μίαν τῶν μισθοφορῶντων
 καθιστάται. τὸ δ' ὅλον, ἔτ' οὐκ
 μισθοφορῶντας ἀπαντας ἐγὼ
 φάσκω βίᾳ σιωπᾶν ἔρασ-
 κομ, ἀλλὰ τὸς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις
 ἐπὶ περὶ παρθένους δού-
 λούντας ὑπερῶν. τούτῳ δὲ,
 ὡς τῶν,

emptiis illis & manuarijs
 seruis non admodum præ-
 stant. At qui republī-
 cam tractant, & in vsum
 ciuitatis nationumq; tota-
 tum strenuam operam col-
 locant, nullo iure, ob so-
 lam mercedem in calum-
 niam vocari poterunt, inque
 erimen cum illis commune
 trahi, C Alioqui fieri non
 poterit, quin hac ratione &
 præfecturæ omnes exauctio-
 rentur, vt neque tot ac tan-
 tarum gentium præsidēs, ne-
 que ciuitatum rectores, ne-
 que ordinum militarium du-
 ctōres, imò nec ipsi totius
 exercitus imperatores recte
 facere videantur, quan-
 do horum omnium labori-
 bus proposita sunt præmia.
 D Caterum vnus merces
 dis nomine non oportet o-
 pinor vel bona omnia euer-
 tere, vel mercedem accipien-
 tibus, æqualem conditio-
 nis gradum tribuere. Deni-
 que mercenarios misera vi-
 ta obnoxios illic dicebam, non omnes, sed qui doctrina præ-
 textu in diuitum famulitio seruiunt, eos tanquam ærummo-
 sat

ὁ ἴταρει, τὸ ἡμέτερον πρᾶ-
 γμα παντάπασιν ἰεροῦτον
 ἴστω. ἔγωγε τὰ μὲν οἴκοι ἰσο-
 τιμία ἡμῶν, δημοσίᾳ δὲ τῆς
 μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν,
 καὶ τὸ μὲν ὁ σωδίαπράπλο-
 μιν. ἔγωγε οὖν, εἰ σκεψάω,
 δοξασμὲν ἄν σοι οὐ τὸ σμι-
 κρότατον τῆς Αἰγυπτίας, ταύ-
 τής ἀρχῆς ἐγκληθείδα, τὰς
 δίκας εἰσάγων, καὶ τὰ ξίφ
 αὐτῆς πῶν προσήκουσαν ἰ-
 πτιθῆσα, καὶ τῶν γραπτοῦ
 μίνων καὶ λεγομένων ἀπα-
 ξαπάντων ἱερνύματα γρά-
 φουδα, καὶ τὰς τε ῥητορέας
 τῶν δικαιολογουμένων ἔνθ-
 μιζεν. καὶ τὰς τοῦ ἀρχοντοῦ
 γνώσεις, πῆς τὸ σαφέστατον
 ἔμα καὶ ἀκρίβεστατον, σω-
 πῖς δὲ τῆς μεγίστης ἀφηνάπην,
 καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ
 πῆς τὸν ἀνὴρ ἄκασα-
 μίνας. καὶ ὁ μὲν οὖν οὐκ ἰ-
 δνωτῆς, ἀλλὰ παρὰ τὴν βασι-
 λείας, οὐ σμικρὸς ἐδέε οὐτῶ,
 ἀλλὰ πολλῶν ἀντῶ, καὶ τὰ
 μὴ δὲ ταῦτα ἰδὲ φωνῶν ἰλιπῖ-
 δου,

*hæc, modò recta via res procedat, superest spes, neque hæc
 contem-*

*fos miserabor. At nostrum
 negotium, ô amice, mor-
 dis omnibus est diuersum.
 Quaquam enim quæ ad
 domesticam uitam pertinent,
 nobis cum illis sunt commu-
 nia, publicè tamen summis
 imperij participes sumus, e-
 iusq; administrandi pro-
 uinciam cum rege partimur.
 Ipse ego, si diligenter exa-
 pendas, Aegyptiaci regni
 portionem non miniam
 sub manibus habeo, dum
 nunc pœnas statuo, nunc iu-
 sta tributa impero, nunc di-
 ctorum factorumq; omnium
 litigantium acta certa lege
 perpendo. Ad hæc princî-
 pis ipsius decreta ad certissi-
 ma simul & rectissima quæ-
 que summa fide perduco, ea-
 demque diligenter adseruas
 ta subditis irado, reipubli-
 cæ cura in omne euum con-
 seruanda. Deinde proponi-
 tur merces non vulgaris, sed
 à principe: nec ea exigua,
 sed talentis numerata. Post*

δὲν, ἢ τὰ ἀκότα γίγνοιτο, ἀμ' ἕθε. Ὁ ἑπιτραπῶνα, ἢ τινὰς ἀπὸ τῶν πρῶτας βασιλικὰς ἐθέλω γοῦν ἐκ περιουσίας χηρῶν μὲν ὁ τῆ παρρησία, καὶ ὁ μὲν ἐκ χαρίσας ὡς ἐπιπρομίνω ἐγκλήματι, καὶ ἑπιπρομίνω ἀπολογισσάσθαι. καὶ δὲ φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμωδι ποιεῖν, οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μίγιστα πρᾶσσοντας ἔπης, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμωδὸς ἔστιν, ὁ φόρος δὲ τῶν, ὁ δὲ λαομῶν, ὁποσοὶ παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπιπρομίνω ποιεῖται. ἀμ' ἔστι βασιλεὺς μωδὸς μίγιστος. Ὁ ἑπαινοί, ἢ ἢ παρὰ πάντων ἀκλεα, ἢ τὸ ἐπὶ ταῖς ἀδελφότηται προσκωῖσθαι. ἀκότων δὲ καὶ καὶ καὶ τεμῖν, ὅπου πῶσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μωδοὶ καὶ ταῦτά ἔστιν ἑπὶ τῶν φροντίδων καὶ πρῶνοίας, ἢ ἐκφύρονται, προσκοπῶντο ἀπὸ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντο. ὡς δὲ μικρὰ μωδαλοῖς ἀκάστω ἢ ἐθέλω, ἀρξάμην ὁ ἀπὸ τῆς τοῦ σο-

ρῆ

contēnenda videlicet, et provincia alicui quasi iam emersurus praeficiaris, aut regium aliquod negociū tibi deman- detur. Et iam verò gestus animus in hac loquendi libertate paulò magis progredi: Et crimen ab accusatoribus supra modum exaggeratum, in eisdem copiosè refellere. Equidem apertè pronuncio, neminem quicquam facere gratias, ne si vel maximarum rerum administratores obieceris: quando nec ipse princeps mercedis est expers. Non hic dico tributa, nec vectigalia, quæ per singulos annos à subditis penduntur: verùm principi maxima fuerit merces, si à laudatis laudetur, si nomen eius ab omnibus celebre tur, si beneficiorum nomine numinis vice adoretur. Porro et imagines, templa et aræ, et quæcunque eius generis à subditis suis habent, mercedis loco sunt et ipsa, nimirum pro curis, proque sollicitudine qua cōmune civium bonū procurant, cunctaq; in melius pro- uehunt. Et, ut magnis parua componam, si initio iam inde ab ipsius

ρδ κορυφῆς, ἕρ' ἕκαστον τού-
 των, ἀρ' ἄρ' συγκαταβαί-
 νειν, ὁψὲ ὅτι μὲν καὶ συμ-
 κρότησι διακρίσθη τῶν ἀ-
 κρότατον τὰδ' ἅμα, μεθο-
 φόροι ὁμοίως ἀπαντῶν. εἰ μὲν
 ἔν τῶτον ἐτδείκην ἔ νόμον,
 μὴδ' ἔνα μὴδ' ἔν πρῶταρ, ἔνο-
 χ' ἄρ' ἀπότως ἐδόνον τῆ πα-
 φανομίᾳ. εἰ δ' ἔτο μὲν ὁδῶν ἔ
 βιβλίοις δέλεκαί μοι, καὶ δέ
 τὸν ἀγαθὸν ἀνδρᾶ ἐνεργῶν
 εἶν, τί ἄρ' ἀποῖς δέον αὐτῶ
 χεῶτο; ἢ φίλοις συμποσῶν
 πῶς τὰ βέλτιστα, καὶ ἔ μὲν
 σφ' ἔπαίθει σφ' ἑαυτῶν
 διδῶς, ὅπως ἔχει πῖσιος καὶ
 σπαδῆς καὶ ὀνοίας πῶς τὰ
 ἐκχευεῖσμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀ-
 μμεικὸν ἔκνεο, ἐτώσιον ἄ-
 ρούρης ἄχθ' ἄνη; πῶς δέ τῶν
 ὄλων μνησθῆ καὶ τοὺς ἐπι-
 μῶνας, ὅτι ἔ σφῶ ὄντι μοι,
 εἰ δὴ τις καὶ ἄν' ἔσι πῶ σφ-
 φός, ἐπιτιμῶσι, ἀπ' αὐτῶ
 ἐκ τοῦ ποσῶν δέμου λόγους
 μὲν ἀσιμῶσιν, καὶ τὰ μὲν
 ἤρια ἔπανουμῖν ἔπ' αὐτοῖς,
 πῶς

sapiente quopiam (si modò est aliquis hoc dignus nomine)
 sed eo qui sit vnus è media plebe; ex literarum exercitatione
 mediocrem

ab ipsius velut acerui cacu-
 mine sumpto, per singula qui-
 bus compositus assurgit de-
 scendas, videbis sanè nos non
 nisi magnitudine & paruita-
 te à summis differre: caterà
 mercenarij simul omnes su-
 mus. Itaq; si hanè tulissem lea-
 gem, neminem quicquam fa-
 cere debere; non iniurià mi-
 quitatis reus essem. Sin hoc
 in nullo libelli nostri angulo
 à me est dictum; & bonum
 virum operi alicui intenui
 esse decet: qui posset operam
 suam collocare quis rectius,
 quàm vt ad optima quæque
 promoueat amicos, ac in me-
 dio omnium luceat; de se det
 periculum, quanta fide, qua-
 ve diligentia, qua postremò
 animi beneuolentia negocia
 commissa queat expedire? ne
 videlicet locum habeat illud
 Homericum: Telluris inutile
 pondus. Atqui meos obiur-
 gatores meminisse oportet,
 quòd cum me reprehendunt;
 haudquaquã sibi res est cum

πρὸς δὲ τὴν ἀκραν ἐκείνῃ τῇ
 κορυφαίῳ ἀρετῶν οὐ πάντων
 γυμνασμένων. καὶ μὴ Διὶ
 ἔδδ' ἐπὶ τῷ ἀνιδῶδαι μοι ἄξ
 ξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλω ἔγωγ' ἔρ
 ἐν τῷ ἄλλῳ, τὴν δ' ἴσθ' ἰπό
 σχοισιν ἀφπληροῦντι. οὐ μὲν
 τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἄν' ἰπιτι=
 μῶντος μὲν τῷ νῦν βίῳ, ἔργ
 ἰπιτιμῶας, ὅν' πρὸ πολλῶν ἡδῶς
 ἐπὶ εὐθελῆ δὴ μῶσις μεγίστης
 μισθοφορὰς ἐν γὰρ κέρῳ, ὅπ
 οῦ κατὰ θέαν δ' ἰσθῆς Ωκλα
 νῆ, ἢ τὴν κελύκῳ ἀμα ἰπι
 ὤν, ἐν τυχῶν ἡμῖν, τοῖς μεγα
 λομύδοις τῷ σοφιστῶν ἰναεθ
 μεμένοις. ταῦτά σοι, ὧ ἐτα
 ρα, καὶ τοι ἐν μύθειος ταῦς ἀ
 σχολίας ὄν, ὅμοις ἀπλοχῆ
 σάμῳ, ὅκ' ἐν παρέρῳ θέμ
 ἰ. τὴν δὲ νεκλῶ παρὰ δὲ καὶ
 πλῆρη μοι ἐν γὰρ ἔμῳ, ἰπῆ
 πρὸς γὰρ τὸς ἄλλοις, καὶ ρωμά
 μα πάντων κατηγοροῦσιν, ἰ
 κανὸν ἄρ' εἴ μοι τὸ δ' φροῦσι
 Ἰπποκλῆδῃ.

quanquam mille negotijs districtus, utcumque respondi: F nisi
 mirum vi videas quam non in postremis habeam, si tuo sus
 fragio candido plenoq; nostra causa proberur. Nam quod ad
 alios perinet, etiamsi simul omnes accusent, mihi tamen sus
 fecerit illud: G Haud curat Hippoclidei.

mediocrē nominis celebra
 tem nactus: attamen qui ad
 supremam illā virtutem, quō
 non nisi summatibus datur
 aditus, non admodū sit inflis
 tutus. Quāquā ne hoc quā
 dem nomine grauius dolere
 debeo per Iouem cū in nul
 lum vnquam incidērim, qui o
 imnes sapientiæ quam profi
 tebatur, numeros expleret.

Te verò, quod hanc viuendī
 rationem nobis vitio veriti,
 non possum non mirari, qui
 iam olim eidem crimini ob
 noxium non obiurgaris, cū
 non sine ingenti mercede diz
 cendi facultatem publicè a
 gendis causis locarem. Quo
 tempore tu peragrata simul
 Gallia, ad occidentalis Ocia
 ni spectaculū profectus, forte
 fortuna in nos incidisti, cū
 inter quæstuosos Rhetores
 nobis erat locus. Hac sunt,
 mi amice, quæ obijcent tibi,

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

æ IAMDVDM] Ex rudiū à præoccupatione & simulatio-
ne admirationis **b** Quod autem] *Abstrahi mi. quo flo-*
rentes hominū fortune subitō vertuntur, ratione manasse vide-
tur ad agum: sic quæ dicitur de Pe. testula conuersio quo etiā vsus
est Eunapius Sardinus, in Chronographia in hac verba scri-
bis: αὐτῶν δὲ γὰρ πικρὰ πάλιν ἐστὶ τὸ βέλτιον ἔχοντος παλαιῶν:
hoc est, Romanis felicitas præter spem res cecidit, tanqua in di-
uersum prolapsa testula. de Ostracismo plura in Aristide & in
Themistocle. Aristot. 3. Polit. Alexander Neapolicanus in Ge-
niatib. Bud. in comment. Græcæ lingua. c. Pedem in Charoni-
ris.] Amplificatio ab ariate: extrema enim de reipub; sen. Etic,
non procul abesse ab Araco, & alterum pedem in Charonis cym-
ba habere, dicitur hic. In Pois verò, in nauim S. Etu, in sum-
bo: quoniam breui mittendi sunt ad inferos. d Quod pro-
uerbio.] *A fine. e* Eloquentiæ præsidij.] *Mercurius elo-*
quentiæ disciplinarumq; parens est Hinc Mercurij typus & ca-
tena, adagiæ species, pro insigniunt eloquentibus, & omnibus
doctrinæ numeris absolutis in Pseudologista dicitur, Logius à
disciplinis & facultate dicendi: fuit enim eloquentissimus. Hinc
Horat. 1. Carm. Od. 10. Mercuri fa unde nepos Athlantis.
f *Nunciaturu.] Accusatio sub persona Sabini, g* Su-
per omnia.] *A collatione superioris rationis & præsentis vi-*
ta. h *A Mercurio illo.] Mercurius superis & inferis ex æquo*
communis: denique Deorum interpres & legatus i. Fabulam.]
De Bellerophonis literis, quam commemorant Greci fabulam, re-
peries apud Erasmus nostrum Ch. lxxv. secunda contusio sexta,
adagio 32. Lucianus huius mentionem facit aduersus Ius in de Etic,
qui e nptione librorū d. Etina famam aucupabatur. Et, De nos
semerè credenda calumnia. k *Quare non inepé] Ampli-*
ficatio à persona Salethi. l *Sapientem eam odi.] Usurpat*
Cicero in epistola quadā ad Trebatium, ostendens ex Tra. edic
Medæ eum verum sumpum: Qui sibi ipe sapiens potuisse no-
quit, nequaquam sapi. Ennius eo respexit his verbis:

Qui sibi ipsi non sapunt, alteri constantiam;
Quib. diuitias pollicetur, ab his dragmas ipsi petunt.
Extat

Extat apud Ciceronem, l. br. 1. de Divinat. in Nemp.] A
 collatione tragicorum hist. ionum. n Summis labiis Philo-
 sophus.] i. non verè qui verbis duntaxat simulat quippiam,
 non autem ex animo facit. Idem in Dialogi amatoris: ἐν τῷ
 ἀ- κῆς τῷ χείλεσ τῷ ἡκῆσ ἐχῆσ, summis in labiis iusurandum
 habentibus. Idem in Rhetorum præceptore: ἐν τῷ ἀκῆσ
 ἀκῆσ τῷ χείλεσ i. semper in labiis summis perjurium. o Ante
 pedes] A consilio & eventu. p Atqui appa. et.] Neme-
 sim deam fixerunt veteres, quæ animaduertet in eos qui su-
 perbe, insolenter, arroganter, tyrannicè, scelerate, perfide, aut pro-
 teritè in vita versantur. De ea multa (Ælius Rhod. libr. 11. cap.
 19. Plin. libr. 11. cap. 45 & alijs in locis Erasmus in Proverbio
 A trastia Nemesis. siue Rhamnesia Nemesis. Sed optimè Budæus
 libr. 1. De contemptu rerum fortuitarum q Tum quod non.]
 Ab exemplo καὶ τῷ ἡκῆσ, r Num ergo.] Responso per oc-
 cipationem. s Sed ipsius principis. A persona & quali-
 tate principis. t Maxime est seruire.] Ab etate & inopia
 rerum. u Vna fortassis ancora.] i. illud mihi adhuc super-
 est quò possim confugere. Metaphora est, qua vniuersos quoties ad
 extrema præsidia confugitur. Ea Lucretius rursus vltus est in
 Drapetis. i fugiunt, & in Ioue Tragædo. Euripides in Helena:
 ἕνα κῆρ τὸ ἄριστ τὸ ἄριστ ὄχῆσ μέγῃ. i. Mihi ab vnica fortuna pen-
 det ancora: hoc est, vna duntaxat spes mihi superest. x Theo-
 gnidis quis ignorat.] Theognidis poëta Græci sæpè meminit
 in Legibus Plato. Ex hoc opinor Theognidis versus præmanavit
 etiam illa Plauti in Trinummio, nimis quàm detestanda senten-
 tia: De mendico male mereatur, qui ei dat quod edat aut bidat.
 nam & illud quod dat, perdit, & illi producit vitam ad misè-
 riam. y Paupertatis onus.] Terentianus Phor. Numquam
 aequè, inquit, ac modo pauperas mihi onus visum & miserum
 & graue. z Tu verò, o amice.] Reiectio, qua ad vram &
 propriam defensionem facti transi. A Quin illud mihi]
 Argumentum à diuisione & diuersitate conditionum. B Dis
 ἄλῃ καὶ ἄλῃ.] Vtus est contra eum qui dixerat, Prometheus es in
 verbis. Rursus De Conscrib. hist. Vide Erasmi Chiliad. C A-
 lioqui fieri.] Amplificatio à consequentijs. D Caterum
 ruius.] Interpretatio dicti, & quomodo mercedem accipiar.

E iam verò gestit.] *Locus communis*: Neminem quicquam gratis facere, & tamen bonum virum operi alicui intentum esse debere. F Nimirum vt videas.] Non paruo astimabo, se ino candido plenoq; suffragio nostra causa probetur. Alludit ad calculatorum morem, cuius meminit Ouidius 15. Metam. Antiquitus enim missis in vrnam calculis, ita ferebantur à iudicibus sententiæ, vt albis absoluerent, nigris damnarent. Vide Arisi in Problematis. G Haud curat Hippoclidis.] Adagium est, quo significat se non magnopere laborare, aliorumq; negligere sententiam. Natum est ex Hippoclidis Tisandri filij historia, qui propter superbam salrationem sponsa Agarista excidit, sed respondit socero Clisibeni: Hippoclidis non curat. Quam Herodotus in Eratone lib. 6. & Erasmus noster in Adagiorum volumine pereleganter & doctè referunt. Idè eo iterù vsus est in Hercule.

TYPANNOKTONOS TYRANNICIDA.
Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

Qvod ad Argumentum declamationis attinet, infra ab ipso auctore ponitur. Cæterum genus orationis iudiciale est, status qualitatis. De eo enim potissimum quæritur, dignūne sit præmio Tyrannicidæ, qui filium tyrani occidit, an non. Incidit tamē legalis quoq; nam & de eo qui tyrannicida vocandus sit, & de legis sententia disputatur. Exordiū attentione & doctitate comparanda fermè consumitur dum & summam petitionis & rei magnitudinem pariter ac nouitatem exponit, nisi quòd interim & benevolentiam sibi ex merito facti, & aduersario ex suspicione inuidiam parat. Narratione grauitatē atq; sæuitiā tyrānidis primūm persequitur, eiusque omnē causam in filiū tyrāni trāsferit, vt videatur videlicet certo cōsilio filium ante patrē aggressus esse: deinde & modum peractæ cædis & consiliū tuum exponit. Hinc propositio siue petitio sequitur: post quā confirmatio, in qua principiò petitionem suam cōmendat amplificatione cœntus, & bonorū quæ ex hoc facto secuta sint, cum